

Rachel
Van Dyken

New York Timesi bestsellerite autor

POISSMEESTE

aksjon

Originaali tiitel:
Rachel Van Dyken
The Bachelor Auction
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2016 by Rachel Van Dyken
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D04363019
ISBN 978-9949-82-396-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Kogu maailma Tuhkatriinud...
Et te leiaksite oma prints...
Eelistatavalt sellise, kes oskab koristada paremini kui Brock.*

ESIMENE PEATÜKK

„**T**a on seniilne. Eile õhtul küsis ta, kas ma usun üksisarvikutesse.“

Brock surus Bentley tundetu märkuse peale oige maha. Ei mingeid kõhklusi ega keerutamist. Nende vanaisa, firma Wellington, Incorporated tegevjuht, hakkas mõistust kaotama.

Ent keegi pidi teda siiski kaitsma ja alates kaheteistkümnendast eluaastast oli see keegi alati olnud Brock. Alati.

Tema nooremad vennad – kaksikud – tegutsesid kõige vastu ühise rindena mitte ainult perekonda, vaid eelkõige Brocki puudutavates asjades. Nad olid alati kahekesi maailma vastu seisnud ja jätnud nende kaitsmise ebaseeldiva ülesande vanaisa ees Brocki kaela, kes pidi samal ajal taluma ka nende seksi- ja alkoholi-lembese eluviisiga kaasnevaid probleeme.

„Tema ravimid... põhjustavad...“ Brock surus käed korraks rusikasse, peamiselt sellepärast, et ta ei teeks midagi rumalat, näiteks virutaks ühele neist. Uni. Ta pidi rohkem magada saama ja hakkama elama elu väljaspool ettevõtte juhtimist, mida ta nagu nii kunagi juhtida polnud tahtnud. „Nägemusi,“ lõpetas ta. Teda tabas kibestumine nagu alati siis, kui ta mõtles ettevõttele, vanaisale ja enda õlgadel lasuvale koormale.

„Arvad, et nägemused üksisarvikutest on hull?“ Noorem kaksikutest, Brant, heitis Brockile põlgliku pilgu. „Eelmisel nädala avastasid ma ta basseinis alasti ujumas.“

Brock kortsutas kulmu, kui liftiüksed avanesid Wellington Inc.-i juhtkonna korrusel. „Miks see imelik on?“

„Üksinda,“ lisas Brant. „Kes ujub üksinda alasti?“

Bentley irvitas ja trügis neist mõlemast mööda. „Sina ilmselgelt mitte.“

Brant muigas üleolevalt. „Oled kade?“

„Eilse eide pärast?“ Bentley norsatas ja saatis sõnumi, tõenäoliselt samale tüdrukule, kes oli eelmisel ööl Branti voodist lahkunud. Nad võistlesid kogu aeg. „Vaevalt küll.“

„Tere, poisid!“ Vanaisa sekretär proua Everly oli nagu pere-liige. Ta keeldus tunnistamast, et vennad pole enam ammu „poisid“.

„Tere!“ vastasid nad kooris. Bentley võttis naise käe ja kumardus seda suudlema.

„Sa lähed iga päevaga nooremaks. Vapustav. Nagu vananeksid tagurpidi.“ Ta pilgutab silma.

Brocki kannatus oli katkemas. Üks asi oli vanaisa nimel ettevõtet juhtida. Kaksikute ohjeldamine, et nad end päris lolliks ei teeks, sootuks midagi muud.

„Bentley,“ Brock haaras vennal õlgadest ja lükkas ta ukse poole, „ära lase vanaisal oodata.“

Kaksikud pööritasid silmi.

„Nii kohusetundlik,“ pomises Brant. See polnud mõeldud komplimendina.

„Nii... vana,“ lisas Bentley, kuna nii see neil käis. „Brock, millal sa viimati seksi said? Kui see oli rohkem kui seitse päeva tagasi, ütlen vist sinust lahti.“

Rohkem kui seitse.

Palju rohkem kui neliteist.

Aga ta juhtis ettevõtet...

Ja vendi oli vaja ohjeldada...

Rääkimata õnnetusest, milles vanaisa eelmisel aastal peaaegu oleks surma saanud. Brocki tabas põlguselaine.

Millal ta selleks aega oleks?

Seksiks?

Lõbutsemiseks?

Naisteks?

Millekski?

„Sa pole ka enam poisike,“ sekkus Bentley Brocki muremõtetesse. „Kas sa ei saa sel aastal mitte kolmkümmend viis?“

„Kui ta pead pööras, nägin halle juuksekarvu,“ tähendas Brant. „Kuratlikult masendav.“

„See pole hall,“ nähvas Brock, surudes lõuad kokku nii tugevasti, et hammastel hakkas valus. „Ja kui te pole märganud, siis mul on palju tegemist.“

„Poisid?“ Brock võpatas vanaisa kõmisevat häält kuulates. „Poisid, kas teie?“

„Ta võib küll mõistust kaotama hakata, aga häälepaelad on tal endiselt korras,“ pomises Bentley, kui nad astusid rahulikult kabinetti ja sulgesid suure puitukse enda järel.

See sulgus kõlava mütsuga ja Brock tundis, kuidas pahaendeline ärevus mööda selgroogu väreleb.

Sama tunne oli tal olnud kaheteistkümnnesena, kui vanaisa teatas, et nende vanemad olid lennuõnnetuses surma saanud.

Sama tunne mis eelmisel aastal, kui ta oli vanaisaga ühe tehingu pärast tülli läinud ja võitnud. Juhatus oli tema otsuse heaks kiitnud. Vähem kui kakskümmend neli tundi hiljem oleks vanaisa autoavariis peaaegu surma saanud.

Vanaisa võpatas, nagu loeks tema mõtteid. Brock teadis, et valu pole kuhugi kadunud, ehkki vana mees keeldus seda tunnistamast.

Charles Williams Wellington kolmas istus oma laua taga nagu troonil ja paksud hõbehallid lokkis juuksed langesid laubale. Tema kortsus ja päevitunud nägu ei tundunud vanem kui seitsekümmend, kuigi ta oli ligi kaheksakümmend kaks ja sünnipäevani oli jäänud kaks nädalat.

„Olen otsustanud...“ vanaisa ajas oma saja üheksakümne sentimeetri pikkuse kere püsti, „... oksjoni korraldada.“

„Oh?“ Brock tegi esimesena suu lahti. Töösajadega saab ta hakkama. Numbritega samuti. Kõige muu jaoks oleks napsu vaja.

Või kümmet.

„Mida sa tahad oksjonile panna?“ Brock võttis iPhone'i välja ja avas selles märkmiku. „Ühe oma maja? Mõne täku? Titus Enterprise korraldas eelmisel aastal äärmiselt kasumliku autooksjoni.“

Vanaisa näole kerkis kaval muie. „Teised kaks peaksid maha istuma.“

„Ta mõtleb vist meid,“ pobises Bentley ja Brant heitis Brockile mureliku pilgu.

„Ma tahan oksjonile panna...“ Vanaisa tõmbas sügavalt hinge ja osutas nende peale sõrmega. „Sind.“

Kõige kiirema taibuga Brant jõnksatas tooliga paremale. „Ta osutab Bentleyle.“

Bentley, kes oli neist kahest pikaldasema mõtlemisega, teeskles kõhahoogu ja vajus ettepoole, püüdes samal ajal asjatult Brocki tooli keskele nügida.

Brock pööritas silmi ja sõnas: „Ta osutab meie kõigi peale.“

„Tegelikult...“ vanaisa hääl oli nüüd madalam, „ma osutasin sinu peale, Brock.“

Brock oli alati vanaisa sõna kuulanud. Kui ta keskkooli lõpetas, survestas vanaisa teda Harvardi minema, sest kas pole tore käia samas koolis, kus käis tema isa? Isa mälestuseks?

Jalgpall, mitte korvpall.

Male, mitte kabe.

See oli olnud lihtsam kodurahu nimel, et vanaisa näol oleks ikka naeratus. Ja lisaks oli Brock valmis tegema mida iganes, et vana mees ei peaks tundma rohkem leina ja kurbust. Ta oli näinud neid tundeid vanaisa pisarais näol, kui ta teatas Brockile, et tema vanemad on surnud. Ja seitsaadik oli Brock alati jaatavalt vastanud.

Harvardile.

Jalgpallile.

Majandusteaduskonnale.

Ettevõtte juhtimisele.

Naistele, keda vanaisa pidas talle sobivaks.

Aga see? See oli liig.

„Inimest oksjonile panna?“ püüdis Brock selgitada. „Miks?“

Tundes kohe kergendust, et nemad ei ole tähelepanu keskpunktis, olid vennad keskendunud oma telefonidele.

Nad ei kuulanudki.

Brocki elus tüüpiline.

Vanaisa liipas massiivse laua tagant välja. Brocki rinnus tuksles süütunne täiuslikus rütmis aina ebaühtlasema pulsiga.

Vanaisa haaras kirudes kepi ja pühkis käeseljaga laupa.

Tema pilk koondus Brockile. „Palun.“

Brock avas ja sulges suu.

„See on õilsa eesmärgi nimel.“ Vanaisa ei pilgutanud silmi, lonkas vaid Brocki poole, kuni viimane pidi pea kuklasse ajama, et näha meest, kelle nimel ta oli valmis kõigeks ja kelle heaks oli ohvriks toonud kõik.

Viimane piisk oli see, kui vanem mees langetas pea ja alandas ennast, lisades: „Minu pärast.“

Kurat võtaks.

TEINE PEATÜKK

„Jane!“ hüüdis Esmeralda. „Tee kähku! Sul läheb liiga kaua aega! Me jääme peole hiljaks!“

„Võib-olla peaksite minuta minema,“ soovitas Jane, lootes, et tema hääl kõlab võrdselt masendunult ja rahulolevalt. Ta oli tööst väsinud – ta ei tahtnud kindlasti oma õdesid valvata, kui need jõid enda kaaluga võrdse koguse viinakokteile.

Esmeralda hääl oli selge ja vali. „Jane! Kui sa ei tule, kes siis mu kleidi korda teeb, kui midagi juhtub? Või valvab Essence'i – sa ju tead, kui häbelik ta meestega on! Ja sina oled parim sebimisabiline.“

Jane surus hambad kokku. Millistel tüdrukutel oli isiklik õmblejanna? Jane oli pigem muidugi iga asja peale meister. Ja arvatavasti oli ta ajaloo kõige kehvem sebimisabiline.

„Olete valmis, tüdrukud?“ küsis Essence.

„Jane! Tee kähku! Me ei taha liiga hiljaks ka jääda. See on eba viisakas ja ta ehk ei märkagi meid.“

Jane suutis hädavaevu suu kinni hoida, kui Esmeralda ja Essence trepist alla tõttasid ning oma kleite näitasid.

Esmeralda liibuv must kleit oli parasjagu piisav, et kirurgiliselt suurendatud rinnad ja tagumik ära katta.

Essence'i oma oli samasugune, ainult valge.

Üks kandis lillakaspunast huulepulka, teine halli. Nad jälgisid alati uusimaid trende, isegi kui need olid tobedad ja koledad.

Moenädalale ehk kõlbaks sellisena minna.

Phoenixis meenutaksid nad lihtsalt Bratzi nukke.

„Jah, ma arvan...“ Jane kõhis pihku, „... et ta märkab teid küll.“

„Oo!“ Esmeralda plaksutas käsi ja heitis tumedad juuksed üle õla. „Nii kena sinust seda öelda.“

„Jah.“ Essence keerutas paar korda, et näidata kleiti igast küljest. „Kui armas sinust, Jane.“ Tema kulmud oli joonistatud täiuslikeks kaarteks ja oli ime, et ta sai neid üldse liigutada. „Jane, miks sa riides ei ole?“

„Ma jään vist koju,“ vastas Jane, sikutades häbenedes oma kleiti. Nii kiiresti polnud ta paremat leidnud. Ta polnud peost veel tund aega tagasi midagi teadnud ja tal polnud midagi muud kanda kui kleit, mille ta oli neli aastat tagasi ühelt õdedest lõpupeoks laenanud.

Ta püüdis jätta mustas lühikeses kleidis ahvatlevat muljet.

Aga lihtsat välimust niisama kergesti ei muuda.

Ja nii see oli.

Selline Jane oli.

Lihtne Jane.

Õed vaatasid teda tühjal pilgul. Nendega vaielda oli mõttetu. Kui oli kaks ühe vastu, ei võitnud Jane kunagi, ehkki sellest pikas perspektiivis ka abi polnud. Õed said oma tahtmise, olenemata sellest, mida Jane ütles. Nad olid pealetükkivad, aga nad olid tema perekond.

Jane neelas ebakindluse alla ja noogutas kiiresti. „Ma võtan siis koti.“

Õed sosistasid omavahel, ehkki Jane kuulis iga sõna.

„Kas tal rohkem kleite pole? Vaene Jane.“

„Kuule, ma pakkusin, et aitan tal uut kleiti otsida, ja ta keeldus.“

Jane norsatas vaikselt. Ta oli keeldunud, kuna Essence ostis alati ainult kalleid kaubamärke ja kulutas oma krediitkaardi miinustesse. Mingil hetkel oli Jane pidanud kasutama kogu vanemate pärandatud raha tema arvete tasumiseks.

„Vaene Jane,“ kordas Esmeralda.

Jane vihkas haletsust.

Eriti õdedelt.